

Nukes of Hazard

 newyorker.com/magazine/2013/09/30/nukes-of-hazard

Od roku 1945 došlo ke stovkám nehod s jadernými zbraněmi. Ilustrace Shout

25. ledna 1995 v 9:28 *moskevského* času předal pobočník kuffík Borisu Jelcinovi, prezidentovi Ruska. U rukojeti svítilo malé světýlko a uvnitř byla obrazovka s informací, že před čtyřmi minutami byla odpálena raketa odněkud z blízkosti Norského moře a zdá se, že míří k Moskvě. Pod obrazovkou byla řada tlačítek. To byl ruský „jaderný fotbal“. Stisknutím tlačítek mohl Jelcin zahájit okamžitý jaderný úder proti cílům po celém světě. Ruské jaderné rakety, ponorky a bombardéry byly v plné pohotovosti. Jelcin měl připraveno čtyřicet sedm set jaderných hlavic.

Fotbal měl i náčelník generálního štábu generál Michail Kolesnikov, který sledoval let rakety. Radar ukázal, že stupně rakety při vzestupu odpadávaly, což naznačovalo, že se jedná o střelu středního doletu podobnou Pershingu II, střele rozmístěné *NATO* v západní Evropě. Místo startu bylo také v nejpravděpodobnějším koridoru pro útok amerických ponorek na Moskvu. Kolesnikov byl nasazen na horkou linku s Jelcinem, jehož výsadou bylo zahájit jadernou reakci. Jelcin měl na rozhodnutí méně než šest minut.

Studená válka skončila čtyři roky. Michail Gorbačov odstoupil 25. prosince 1991 a předal fotbalový míč a odpalovací kódy Jelcinovi. Následujícího dne se Sovětský svaz odhlasoval, že zaniká. V roce 1995 však Jelcinova popularita na Západě klesala; panovalo napětí ohledně plánů na rozšíření *NATO*; a Rusko uvízlo ve válce v Čečensku. V souvislosti s nukleární válkou to byly menší průšvihy, ale v ruské paměti velmi živá skutečnost, že o sedm a půl roku dříve, v květnu 1987, se trochu podivínský osmnáctiletý Němec jménem Mathias Rust letěl s pronajatou Cessnou, letadlem o velikosti Piper Cub, z Helsinek do Moskvy a přistál s ním sto yardů od Rudého náměstí. Ponížení vedlo k malé očiště vedení protivzdušné obrany. Ti lidé se nechtěli dvakrát spálit.

Poté, co Rusové sledovali let několik minut, dospěli k závěru, že jeho trajektorie nezavede raketu na ruské území. Aktovky byly zavřené. Ukázalo se, že Jelcin a jeho generálové sledovali meteorologickou raketu vypuštěnou z Norska ke studiu polární záře. Peter Pry, který o tomto příběhu informoval ve své knize „War Scare“ (1999), to nazval „nejnebezpečnějším okamžikem věku jaderných raket“. Ať už to byl nejnebezpečnější okamžik nebo ne, strach z meteorologických raket byl jedním ze stovek incidentů po roce 1945, kdy nehoda, chybná komunikace, lidská chyba, mechanická porucha nebo nějaká kombinace závad málem vyústily v detonaci jaderných zbraní.

Během studené války došlo k několika příležitostem, jako byla kubánská raketová krize v roce 1962, kdy jedna nebo druhá strana byla blízko rozhodnutí, které pravděpodobně rozpoutalo jadernou válku. Existovaly také některé hrozby přechodu na jadernou energii, i když byly zřídka brány zcela vážně. V roce 1948, během sporu se Sověty o kontrolu nad Berlínem, poslal Harry Truman B-29 do Anglie, kde byly v dosahu Moskvy. Nebyly vyzbrojeny atomovými bombami, ale byly zamýšleny jako signál, že Spojené státy použijí atomové zbraně k obraně západní Evropy.

V roce 1956, během Suezské krize, Nikita Chruščov hrozil útokem na Londýn a Paříž raketami, pokud Británie a Francie nestáhne své síly z Egypta. A v roce 1969 Richard Nixon nařídil B-52 vyzbrojeným vodíkovými bombami, aby létaly po trasách nahoru a dolů po pobřeží Sovětského svazu – součást jeho „teorie šílenců“, strategie, jejímž cílem bylo přimět Severní Vietnamce, aby uvěřili, že je schopen čehokoli a vyjednávat o míru. (Strategie šílenců nebyla o nic účinnější než cokoli jiného, o co se Spojené státy pokusily, kromě stažení se v naději, že ukončí vietnamskou válku.)

Ale většina nebezpečí, kterému lidské bytosti čelily jadernými zbraněmi po zničení Hirošimy a Nagasaki, souvisela s nedopatřením – s bombami svrženými omylem, bombardéry vzplanuly nebo se zřítily, explodovaly rakety a počítače špatně počítaly a lidé skákali špatně. závěr. Ve většině dní byla pravděpodobnost, že k jadernému výbuchu dojde náhodou, mnohem větší než pravděpodobnost, že někdo úmyslně rozpoutá válku.

V prvních letech studené války se mnoho z těchto nehod týkalo letadel. V roce 1958 například bombardér B-47 nesoucí vodíkovou bombu Mark 36, jednu z nejsilnějších zbraní v americkém arzenálu, vzplál při pojíždění po dráze na letecké základně v Maroku. Letadlo se rozdělilo na dvě části, základna byla evakuována a oheň hořel dvě a půl hodiny. Ale výbušniny v hlavici nevybuchly; to by vyvolalo řetězovou reakci. Přestože byl marocký král informován, nehoda byla jinak držena v tajnosti.

O šest týdnů později přistál Mark 6 na zadním dvoře domu v Mars Bluff v Jižní Karolíně. Spadl, když jeden z členů posádky omylem uchopil páku ručního uvolnění bomby. Jaderné jádro nebylo vloženo, ale výbušniny vybuchly, zabily spoustu kuřat, poslaly členy rodiny do nemocnice a zanechaly třicet pět stop dlouhý kráter. Přestože nebylo možné tuto událost utajit, Strategické vzdušné velitelství (SAC), které ovládalo vzdušný jaderný arzenál, informovalo veřejnost, že incident byl první svého druhu. Ve skutečnosti byla v předchozím roce u Albuquerque náhodně vypuštěna vodíková bomba, rovněž bez jádra, která při dopadu explodovala.

Brzy po úspěšném sovětském startu Sputniku v roce 1957 se rakety staly preferovaným nosičem jaderných hlavic, ale stále se děly děsivé věci. V roce 1960 varoval počítač Severoamerického velitelství protivzdušné obrany (NORAD) v Colorado Springs s 99,9% jistotou, že Sověti právě zahájili raketový útok na Severní Ameriku v plném rozsahu. Hlavice by dopadly během několika minut. Když se dozvěděli, že Chruščov je v New Yorku, v OSN, a když nepřistály žádné rakety, úředníci dospěli k závěru, že varování byl falešný poplach. Později zjistili, že systém včasného varování balistických raket na letecké základně Thule v Grónsku interpretoval měsíc vycházející nad Norskem jako raketový útok ze Sibíře.

Video z The New Yorker

The Final Work of an Israeli Filmmaker Killed by Hamas, in “The Boy.”

V roce 1979 počítač NORADu znovu varoval před úplným sovětským útokem. Bombardéry byly obsazeny, rakety byly uvedeny do pohotovosti a dispečeré letového provozu informovali komerční letadla, že mohou brzy dostat rozkaz k přistání. Vyšetřování odhalilo, že technik omylem vložil do počítače pásku s válečnými hrami, která byla zamýšlena jako součást cvičení. O rok později se to stalo potřetí: Zbigniew Brzezinski, poradce pro národní bezpečnost, byl zavolán domů ve půl třetí ráno a informován, že dvě stě dvacet raket je na cestě do Spojených států. Ten falešný poplach měl na svědomí vadný počítačový čip, který stál čtyřicet šest centů.

Studie provedená Sandia National Laboratories, která dohlíží na výrobu a bezpečnost amerických systémů jaderných zbraní, zjistila, že mezi lety 1950 a 1968 bylo nejméně dvanáct set jaderných zbraní zapojeno do „významných“ havárií. Dokonce i bomby, které fungovaly, nefungovaly úplně podle plánu. V Little Boy, bomba svržená na Hirošimu 6. srpna 1945, bylo štěpeno pouze 1,38 procenta jaderného jádra, méně než kilogram uranu (ačkoli bomba zabila osmdesát tisíc lidí). Bomba svržená na Nagasaki o tři dny později byla míli mimo cíl (a zabila čtyřicet tisíc lidí). Test vodíkové bomby na atolu Bikini v roce 1954 přinesl výnos patnáct megatun, třikrát větší, než vědci předpovídali, a rozšířil smrtelný radioaktivní spad na stovky čtverečních mil v Pacifiku, přičemž některé z nich zasáhly americké pozorovatele. kilometrů od místa výbuchu.

"Myslím, že se nám chystá předložit nápad."

Odkaz zkopírován

Tyto příběhy a mnohé další lze nalézt v knize Erica Schlossera „Command and Control“ (Penguin), vynikajícím novinářském vyšetřování úsilí vynaloženého od výbuchu první atomové bomby u Alamogorda v Novém Mexiku 16. července 1945, nasadit nějaký druh postroje na jaderné zbraně. Zázrakem správy informací Schlosser syntetizoval obrovský archiv materiálu, včetně vládních zpráv, vědeckých prací a rozsáhlé historické a polemické literatury o jaderných zbraních, a přeměnil je v ostrý příběh pokrývající více než padesát let vědeckých a politických změn. . A toto vyprávění propletl s přitaženými vlasama, minutu po minutě líčením nehody v síle s raketami Titan II v Arkansasu v roce 1980, kterou ztvárnil na způsob technothrilleru:

Plumb sledoval, jak devítilibrová objímka proklouzla úzkou mezerou mezi plošinou a střelou, spadla asi sedmdesát stop, narazila do náporového držáku a pak se odrazila od Titanu II. Zdálo se, že se to stalo ve zpomaleném záběru. O chvíli později z otvoru v střele vystříklo palivo jako voda ze zahradní hadice.

"Ach ty vole," pomyslel si Plumb. "Tohle není dobré."

„Příkaz a řízení“ je způsob, jakým by měla být napsána literatura faktu.

Schlosser je známý dvěma populárními knihami, „Fast Food Nation“, vydanými v roce 2001, a „Reefer Madness“, investigativní zprávou o černém trhu s marihuanou, pornografií a nelegálními přistěhovalci, která vyšla v roce 2003. Čtenáři těchto knih a Schlosserových příležitostných spisů v *The Nation*, ho pravděpodobně spojí s progresivní politikou. Možná je překvapí, že pokud má „Velení a řízení“ nějaké hrdiny, těmi hrdiny jsou Curtis LeMay, Robert McNamara a Ronald Reagan (plus seržant letectva jménem Jeff Kennedy, který se podílel na reakci na zraněnou střelu v silo Arkansasu). Ti muži chápali, jaká rizika mohou mít tyto věci na planetě, a snažili se zabránit tomu, aby nám vybuchly do tváří.

Až do konce 60. let byla jaderná rétorika daleko před jadernou realitou. V roce 1947, dva roky po skončení války v Evropě, měly Spojené státy v Německu rozmístěno sto tisíc vojáků a Sovětský svaz 1,2 milionu. Truman považoval atomovou bombu za skvělý ekvalizér (Sověti ještě žádnou nevyvinuli) a umožnil Stalinovi pochopit, že Spojené státy ji použijí k zastavení sovětské agrese v západní Evropě. Truman byl následně překvapen, když od šéfa Komise pro atomovou energii Davida Lilienthala zjistil, že Spojené státy mají ve svých zásobách přesně jednu atomovou bombu. Bomba byla nesmontovaná, ale Lilienthal si myslel, že by pravděpodobně mohla být uvedena do provozu.

Bylo to během Eisenhowerovy administrativy, kdy se jaderné zbraně staly středobodem amerického vojenského plánování. Eisenhower si myslel, že rozpočet na obranu se vymkl kontrole a výroba jaderných bomb je levnější než udržování velké konvenční ozbrojené síly. Jeho administrativa také věřila, že doktrína „masivní odvety“ – příslib čelit sovětské agresi drtivou jadernou reakcí – je odstrašujícím prostředkem, který udrží mír.

Když John F. Kennedy v roce 1960 kandidoval na prezidenta, obvinil Eisenhowerovu administrativu z toho, že povolila vznik „raketové mezery“ mezi Spojenými státy a Sovětským svazem – problém, který mohl Kennedymu pomoci vyhrát velmi těsné volby. Ale, jak Eisenhower věděl z průzkumu špionážního letadla, žádná raketová mezera ve prospěch Sovětů nebyla. V roce 1960 měl Sovětský svaz jen čtyři potvrzené mezikontinentální balistické střely. A přestože rozvědka letectva informovala Kennedyho po jeho nástupu do úřadu, že Sověti mohou mít do poloviny roku 1961 tisíc ICBM, do konce toho roku jich měli šestnáct. V roce 1962 měl Sovětský svaz ve svém arzenálu asi třiatřicet set jaderných zbraní a Spojené státy více než dvacet sedm tisíc. Sověti měli třicet šest ICBM; Američané měli dvě stě tři.

Sovětské jaderné schopnosti byly pravidelně zveličovány americkou rozvědkou v 50. letech a bylo v zájmu ozbrojených složek a zejména letectva (*není* hrdinou v Schlosserově příběhu), aby záznam neopravovaly. Po více než deset let americká vláda nalávala peníze do výroby jaderných zbraní, americkou veřejnost pravidelně děsila varování před nebezpečím jaderného útoku, který se vždy jevil jako bezprostřední, a obranní intelektuálové produkovali papíry a knihy, ve kterých přemýšleli o nemyslitelném – jak se připravit na jadernou válku, jak se jí vyhnout a jak ji přežít.

Hrozba byla z velké části, i když ne úplně, imaginární. Sověti neměli schopnosti, které předpokládaly scénáře jaderné války, a nebyl žádný dobrý důvod věřit, že by něčí jaderné zbraně fungovaly tak, jak byly navrženy. Kennedyho administrativa odhadla, že 75 procent hlavic na střelách Polaris (rakety nesené v ponorkách) nevybuchne.

I válečné plány byly chybné. Atomový výbuch zabíjí rázovými vlnami, radioaktivním spadem a ohněm. Ale, jak vysvětlila Lynn Eden v „Whole World on Fire“ (2004), američtí vojenští plánovači nikdy nebrali oheň v úvahu, když dělali odhady poškození bombami. Systematicky proto podceňovali předpokládané účinky jaderného bombardování a to vedlo k výrobě mnohem více hlavic, než kdo potřeboval.

Ale hrozba, i když byla zčásti vymyšlená, umožnila armádě sestavit arzenál, který nutil Sověty sestavit arzenál, který by jí odpovídal – a tím učinit hrozbu reálnou. Na počátku sedmdesátých let měl Sovětský svaz více raket dlouhého doletu než Spojené státy. V té době už veřejnost nebyla ohromená podívanou na blížící se jadernou válku, ale svět byl mnohem nebezpečnějším místem, než tomu bylo v letech cvičení civilní obrany a protiatomových krytů na zadních dvorech.

Schlosserův příběh ukazuje pas-de-deux charakter vztahů z dob studené války, zvyk obou stran kopírovat jakýkoli pohyb, který právě udělala druhá strana. Každá strategická výhoda byla zodpovězena svým dvojnásobkem. Důvodem, proč Spojené státy chtěly jadernou převahu, nebylo vyřadit Sovětský svaz, ale zachovat mír: chtěly, aby Sovětský svaz věděl, že pokud někdy začne jadernou válku, prohraje. Sověti, nepřekvapivě, viděli věc jinak, takže pokaždé, když Spojené státy udělaly něco, co jim dalo výhodu, Sověti odpověděli a okraj zmizel. Hledání stability bylo ze své podstaty destabilizující.

Když Spojené státy v padesátých letech omezily konvenční síly, aby se mohly spolehnout například na jaderné zbraně, Sověti udělali totéž. Varšavská smlouva byla sovětská verze NATO. Poté, co Spojené státy vytvořily Strategic Air Command a učinily z něj vedoucí vojenské síly země, vytvořili Sověti Strategická raketová vojska. Když Spojené státy vyvinuly schopnost přežít první úder, Sověti udělali totéž. Opice se navzájem honily na strom.

Tento vzorec byl pravdivý dokonce i pro domácí politiku studené války. V roce 1947 Truman vytvořil na základě výkonného příkazu věrnostní program pro federální zaměstnance. O týden později Ústřední výbor komunistické strany zřídil sovětské soudy pro čest, pověřené vyšetřováním západních vlivů na sovětský život. Sněmovní výbor pro neamerické aktivity začal vyšetřovat komunisty v Hollywoodu ve stejnou dobu, kdy Stalin a jeho kulturní komisař Andrej Ždanov začali tvrdě zasahovat proti umělcům a spisovatelům.

Každý krok, který měl zabránit záměrné jaderné válce, proto vedl ke zvýšení rizika náhodného. Schlosserova pointa není v tom, že existoval nějaký lepší způsob, jak vést studenou válku. Jde o to, že čím rozsáhlejší, propracovanější a vyladěnější byl systém jaderných zbraní, tím větší je jeho vystavení účinkům havárie. Aby systém fungoval – aby varování byla včasná, komunikace transparentní, rakety odpalované, výbušniny uvnitř hlavic vybuchly a jaderná jádra štěpila – musí být vše prakticky dokonalé. Prostor pro chyby je malý. A nic není dokonalé.

Schlosser cituje „Normální nehody“ (1984) Charlese Perrowa jako inspiraci pro svou knihu. Perrow tvrdil, že v systémech charakterizovaných komplexními interakcemi a tím, co nazval „těsným spojením“ – tedy procesy, které nelze snadno upravit nebo vypnout – jsou nehody normální. Lze je očekávat. A příliš

uspokojivé posmrtné zprávy se nehodí, protože je často obtížné vysvětlit, v jaké fázi kaskády špatných událostí byly nezvratné.

Kdo zavinil norský strašák z meteorologických raket? Norové ve skutečnosti oznámili Rusům několik týdnů před startem. Neuvedli den, protože start bude záviset na povětrnostních podmínkách. Buď bylo toto oznámení zasláno nesprávným stranám v Rusku, nebo (což se zdá pravděpodobnější) ten, kdo oznámení obdržel, nepochopil důsledky nebo jej jednoduše zapomněl předat vojenským orgánům.

Chybně odeslaná zpráva je jednou z nejčastějších chyb na světě. Schlosser nám připomíná, že během kubánské raketové krize byly zprávy do Moskvy od sovětského velvyslance ve Washingtonu psány ručně a předány poslíčkovi Západní unie na kole. "My na velvyslanectví jsme se mohli jen modlit," řekl později velvyslanec Anatolij Dobrynin, "aby to bez prodlení odnesl do kanceláře Western Union a nezastavil se a cestou si popovídal s nějakou dívkou." (Právě proto byla po skončení krize instalována horká linka spojující Bílý dům a Kreml.)

Odkaz zkopírován

A tak v roce 1995 na šest minut visela budoucnost druhu na vlásku, protože ruský úředník střední úrovně odešel z práce dříve, nebo zapomněl najít správný postup, jak se vypořádat se zprávou, že někdo vysílá raketu, v. blíže neurčený čas, podívat se na polární záři. Je to jako počítačový čip za čtyřicet šest centů. V systému nebyla zabudována žádná redundance. Pokud jeden kus selhal, byl ohrožen celý systém.

Incident v Arkansasu v roce 1980 je dobře vybrán jako ilustrace Schlosserova názoru. Předměty neustále padají do sil, říká. Pravděpodobnost, že by padající objímka prorazila kůži rakety Titan II, byla extrémně malá – ale ne nemožná. Když se to stalo, spustilo to řadu mechanických a lidských reakcí, které rychle vedly k noční můře zmatku a špatného nasměrování. Jakmile vyteklo dostatečné množství okysličovadla a tlak vzduchu v nádrži klesl, střela by se zhroutila, zbývající okysličovadlo by se dostalo do kontaktu s

raketovým palivem a střela by explodovala. Protože devatenáctiletému letci provádějícímu pravidelnou údržbu omylem vyklouzla zásuvka z klíče, raketa Titan II se stala časovanou bombou a nebylo možné časovač vypnout.

A raketa byla vyzbrojena. Schlosser říká, že výbušná síla hlavice na Titanu II je devět megatun, což je trojnásobek síly všech bomb svržených ve druhé světové válce, včetně atomových bomb, které zničily Hirošimu a Nagasaki. Pokud by vybuchla, většina státu Arkansas by byla zničena.

Jen málo systémů je pevněji propojeno než arzenál ovládaný jaderným fotbalem. Po zadání startovacích kódů se spustí řetězec událostí, který je téměř nemožné přerušit. „Dr. Scénář Strangelove“ je docela realistický. Americký plán jaderné války, známý jako Jednotný integrovaný operační plán (*SIOPI*), předpokládal pouze jeden druh reakce na útok: jadernou válku v plném rozsahu. Předpokládalo se, že zemřou desítky milionů lidí. Po útoku nebyly žádné plány. Čtyřicet let to byla americká jaderná varianta. Není pochyb o tom, že sovětská byla stejná.

Henry Kissinger nazval *SIOPI* „hororovou strategií“. Dokonce i Nixon tím byl zděšen. Schlosser říká, že když se generál George Butler stal v roce 1991 velitelem strategického leteckého velitelství a přečetl si *SIOPI*, byl ohromen. „Byl to ten nejabsurdnější a nejodpovědnější dokument, jaký jsem kdy v životě recenzoval,“ řekl Schlosserovi. „Plně jsem si uvědomil pravdu. . . . Vyvážli jsme ze studené války bez jaderného holocaustu nějakou kombinací dovedností, štěstí a božského zásahu, a mám podezření, že v největší míře to druhé.

Nebezpeční lidé v Schlosserově příběhu jsou lidé, kteří se snaží zlepšit připravenost jaderných zbraní tím, že omezí kontroly jejich použití. Dobří lidé nejsou protiatomoví aktivisté. Schlosser se k nim staví dost odmítavě, zvláště k Západoevropanům, kteří protestovali proti Pershingům II, které je měly chránit, ale ne proti sovětským raketám přímo za hranicí, které na ně mířily ve dne v noci.

Schlosserovi dobří lidé vnášejí do systému jaderného vyzbrojování pořádek nebo se snaží najít prostředky, jak omezit jeho potenciální dopady. Když se Curtis LeMay stal v roce 1948 šéfem SAC , Spojené státy se již zavázaly k vyhlášené politice odporu proti komunistické agresii kdekoli na světě – Trumanově doktríně – a k použití hrozby atomových zbraní jako odstrašujícího prostředku. LeMay ale zjistil, že SAC je laxní, nedisciplinovaná a nedostatečně vybavená organizace. Školení bylo slabé a bezpečnostní opatření téměř neexistovala.

LeMay ve druhé světové válce velel bombardovací skupině, která létala v vedoucím letadle, a jeho houževnatost byla legendární. Myslel si, že termín „omezená válka“ je oxymoron. Jeho teorie války byla, že když zabijete dost lidí na druhé straně, přestanou bojovat. Vyhodil nejvyšší důstojníky SAC a zavedl přísný systém pravidel a postupů, kontrolních seznamů a cvičných jízd a proměnil SAC v model efektivity. Schlosser naznačuje, že tyto reformy zachránily mnoho životů.

Schlosser s jistou lítostí poznamenává, že LeMay se stal symbolem vojenské šaškárný poté, co ho George C. Scott vylíčil jako generála Bucka Turgidsona v „Dr. Strangelove,“ a že pak udělal chybu, když se v roce 1968 ucházel o místo viceprezidenta na lístku se segregací George Wallacem. Na tiskové konferenci LeMay odmítla vyloučit použití jaderných zbraní ve Vietnamu. Tento postoj byl v souladu s

jeho názorem, že válka musí být vždy totální, a o rok později Nixon vyslal signál, že je ochoten použít proti Severovietnamcům vodíkové bomby. Ale Američané ztratili toleranci vůči jaderné hrozbě. Tohle byla Strangelove řeč.

Schlosser si myslí, že ačkoliv se Robert McNamara v době, kdy v roce 1968 vzdal funkce ministra obrany Lyndona Johnsona, stal také jednou z nejméně opovrhovaných postav americké politiky, tvrdě pracoval na omezení používání jaderných zbraní. Vylepšil americké systémy včasného varování; pokusil se s minimálním úspěchem revidovat *S/OP*; a snažil se, aby Sověti pochopili, že Spojené státy budou útočit pouze na vojenské cíle, a povzbuzoval je, aby udělali totéž. Ale Vietnam ho srazil dolů.

Schlosser si dává pozor, aby nepřiznal Ronaldu Reaganovi příliš velkou zásluhu za zmaření závodu ve zbrojení. Myslí si, že Reaganova nabídka na odstranění všech jaderných zbraní během jeho slavného summitu s Gorbačovem v Reykjavíku v roce 1986 byla částečně reakcí na změny amerického veřejného mínění ohledně jaderných zbraní. Ale také si myslí, že ačkoli Reaganova nabídka nikam nevedla (protože odmítl zrušit Strategickou obrannou iniciativu, protiraketový systém známý jako Hvězdné války), Reykjavík byl „bodem obratu ve studené válce“. Přesvědčil Gorbačova, že Spojené státy nezaútočí na Sovětský svaz, což mu umožnilo realizovat jeho reformní program a nakonec vedlo k odstranění všech raket středního doletu ze západní Evropy.

David Holloway, historik té doby, jednou vznesl otázku, zda závody v jaderném zbrojení byly produktem studené války nebo příčinou. Bomba je neoddelitelná od historie studené války, protože byla přítomna na samém začátku. Trumanovým hlavním důvodem, proč se rozhodl shodit bombu na Japonsko, bylo rychlé ukončení války v Pacifiku, ale jeho sekundárním důvodem bylo postavit psychologickou překážku jakýmkoli sovětským plánům na poválečnou expanzi. Chtěl, aby Sověti pochopili, že Spojené státy nemají žádné zábrany odpovědět na agresi atomovými zbraněmi. (Rychlé ukončení války bylo samo o sobě způsobem, jak zabránit Sovětům získat území v Pacifiku, zatímco tam probíhaly boje, a poté je kolonizovat, jako to udělali ve východní Evropě.)

Studené války jsou historicky běžné události. Jsou to jen způsoby, jak získat geopolitickou výhodu bez vojenských bitev. V sedmáctém století vedl Ludvík XIV. studené války se svými evropskými sousedy a s papežstvím. To, co odlišovalo americkou studenou válku, nebyla bomba samotná, ale myšlenka bomby, bomby jako symbolu konečného odhodlání. Tato myšlenka zablokovala antagonismus mezi Východem a Západem a zvýšila sázku v každé neshodě. Bomba mohla zabránit vojenskému konfliktu mezi supervelmocemi; nezabránilo to mnoha velmocenským zástupným válkám – v Koreji, Vietnamu, Nikaragui, Afghánistánu – ve kterých zemřely miliony lidí. Nakonec to Sovětský svaz vzdal, což nikdo nepředvídal. Ale dnes má jaderné zbraně mnoho menších mocností, a i v nepravděpodobném případě, že by se je žádný vůdce jednoho z těchto národů nikdy nerozhodl použít, ze strachu nebo hněvu, vždy existuje možnost – z dlouhodobého hlediska je nevyhnutelná — o nehodě. ♦

Oprava: Dřívější verze tohoto článku nesprávně uvedla množství uranu, který se štěpil v Little Boy, jako 0,7 gramu.